

Full diocesà

7 de gener del 2018

p4 —Pelegrinatge a Terra Santa: Israel i Jordània

p8 —"Acolliment dels divorciats", glossa del bisbe

El Baptisme de Crist, de Murillo (Berlin)

El Baptisme del Senyor

En aquest misteri contemplem la primera manifestació pública de Jesús adult. Té uns trenta anys.

Els relats de la vida de Jesús assenyalen el seu baptisme com la inauguració de la seva vida pública.

A més, el baptisme de Jesús és la gran teofania o manifestació de Déu en què per primera vegada es revela el misteri de la Trinitat. Les tres divines persones es fan sensibles: el Fill en la persona de Jesús; l'Esperit en forma de colom que es posa suaument sobre el seu cap; el Pare mitjançant la veu que diu: «Aquest és el meu fill...», que proclama la filiació divina de Jesús i l'acredita com el seu enviat.

Era convenient aquest testimoniatge perquè Jesús sortia de l'anonimat de Natzaret i es disposava a realitzar la seva obra de Messies.

Evidentment Jesús no necessitava per a si mateix el baptisme de conversió que administrava el Baptista per al perdó dels pecats. Però, per a complir el disseny del Pare, Jesús havia d'assumir els pecats del món, més encara, com diu sant Pau, «fer-se pecat per nosaltres» en una immolació que començava al Jordà. El Catecisme recorda que el Baptisme de Jesús és l'acceptació i la inauguració de la seva missió de Servent sofrent.

«Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà»

Baptisme del Senyor / Cicle B

Lectura del llibre del profeta Isaïes

Això diu el Senyor: «Aquí tenui el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meva ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions. »Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

(42,1-4.6-7)

Salm responsorial

Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau
(Salm 28)

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

»Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar unguint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

(10,34-38)

Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Joan predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.»

Per aquells dies Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.»

(1,7-11)

«A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: "Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut"»

El testimoni de Joan

Jean Hakolimana, prev.

Donant testimoni, Joan presenta Jesús com el “qui és més poderós que jo”. Literalment: “el qui té més dret que jo”. Aquesta afirmació amb la que ve a continuació: “no sóc digne ni d’ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat”, al·ludeixen a la llei jueva del levirat. Aquesta norma tenia la finalitat de procurar descendència a un home mort sense fills. Prescrivia que el germà o el parent més pròxim del difunt es casés amb la viuda per donar descendència legal al difunt. En el cas que el qui “tenia més dret” a casar-se amb la viuda renunciava al seu dret, un altre li treia la sandàlia per indicar que s’apropiava del seu dret i que li prenia el lloc per assumir aquesta responsabilitat. Amb aquesta al·lusió Joan retrata la situació del seu poble. Separat del seu Déu, s’havia tornat infecund. Tanmateix, reconeix que no li pertoca tornar la fecunditat al seu poble. El qui ve després d’ell és el qui té més dret.

Aquest és un dels grans reptes que tenim, avui dia, com a Església. No fa falta una gran anàlisi per adonar-se de la gran infecunditat religiosa que pateix el món actual. El més greu de tot, és que veus insistents intenten fer-nos creure que a l’evangeli no li queda més marge, que Jesús, per tant, ha perdut el seu “dret” a salvar aquest poble. En aquesta dinàmica, correm el risc d’afanyar-nos a “treu-li la sandàlia”, a prendre-li el lloc, pensant haver trobat mecanismes més eficients per recuperar la fecunditat religiosa del nostre poble. Tanmateix, convé treballar amb la ferma convicció que només Jesús té “dret” a salvar aquest poble. Per molt eficients que siguem, no som dignes de deslligar-li la corretja del calçat.

La imatge

L’aigua que dona la vida, l’aigua que fa net. Al desert es presenta Joan Baptista, que predica i bateja per a la conversió. A Jesús li interessa, perquè és a l’inici del seu missatge. Els cristians hem passat per l’aigua del baptisme, que no sols espavila per a la vida, sinó que ens fa el do de l’Esperit. Així assolim la plenitud de fills de Déu. Vaja, que ja no ens manca res més.

El Baptisme de Crist (1448-50). Piero della Francesca

Lit. hores: Setmana I

8 dilluns

—Sant Severí, laic (c.410-†482)
I Samuel 1,1-8 / Salm 115 /
Marc 1,14-20

9 dimarts

—Sant Eulogi de Còrdova, prevere i màrtir (800-†859)
I Samuel 1,9-20 / Salm I Samuel 2,1.4-7 / Marc 1,21-28

10 dimecres

—Sant Pere Ursòl, monjo (†988)
—Santa Florida, màrtir (s.V)
I Samuel 3,1-10.19-20 / Salm 39 /
Marc 1,29-39

11 Dijous

—Sant Higiní, papa (s.II)
—Santa Hortènsia, verge
I Samuel 4,1-11 / Salm 43 /
Marc 1,40-45

12 divendres

—Sant Arcadi, màrtir (†304)
I Samuel 8,4-7.10-22a / Salm 88 /
Marc 2,1-12

13 dissabte

—Sant Hilari, bisbe i doctor de l’Església (315-368)
I Samuel 9,1-4.10b.17-19; 10,1a /
Salm 20 / Marc 2,13-17

14 diumenge II de durant l’any / Cicle B

—Sant Fèlix de Nola, prevere (†260)
—Sant Malaquies, profeta (415 a.C.)
I Samuel 3,3b-10.19 / Salm 39 /
I Corintis 6,13c-15a,17-20 /
Joan 1,35-42

Pelegrinatge a Terra Santa: Israel i Jordània

Del 9 al 18 de juliol del 2018

La parròquia de Cardona organitza un pelegrinatge a Terra Santa (Israel i Jordània), del 9 al 18 de juliol del 2018, obert a tothom.

L'itinerari d'aquests deu dies de viatge serà el següent:

- 1r dia**, dilluns 9 de juliol: Barcelona - Tel Aviv - Galilea. Allotjament a la ciutat de Tiberíades.
- 2n dia**, dimarts 10 de juliol: Galilea, infància de Jesús. Natzaret, basílica de l'Anunciació, Canà.
- 3r dia**, dimecres 11 de juliol: Galilea, vida pública de Jesús. Mar de Galilea, muntanya de les Benaurances.
- 4t dia**, dijous 12 de juliol: Tiberíades-Tabor-Qumram-Jerusalem. Es podrà gaudir d'un bany al Mar Mort.
- 5è dia**, divendres 13 de juliol: Jerusa-

lem i Betlem. Hort de les Oliveres, basílica de la Nativitat.

- 6è dia**, dissabte 14 de juliol: Jerusalem. Barri jueu, Mur de les Lamentacions.
- 7è dia**, diumenge 15 de juliol: Jerusalem - Mont Nebo - Madaba - Petra. Viacrucis, Sant Sepulcre.
- 8è dia**, dilluns 16 de juliol: Petra, la ciutat rosada, un dels complexos monumentals antics més extraordinaris del món.
- 9è dia**, dimarts 17 de juliol: Petra - Petita Petra - Amman - Jerusalem.
- 10è dia**, dimecres 18 de juliol: Jerusalem - Tel Aviv - Barcelona.

Per a més informació:

www.bisbatsolsona.cat o bé Mn. Carles Pubill (tel. 93 869 10 45, c/e: carlespubill@hotmail.com).

Pessebre vivent de la parròquia de Cervera

Joan Riu

La parròquia de Santa Maria de Cervera, dins les celebracions de Nadal, fa anys que escenifica un petit pessebre vivent a l'espai interior de les escales que puguen al cor de l'església de Santa Maria.

Enguany també va tenir lloc aquest pessebre, on els actors foren els nens i joves de la catequesi, que, tant en la Missa del Gall com el dia de Nadal, representaren el naixement de Jesús recordant així aquest fet extraordinari ocorregut fa més de dos mil anys.

En acabar les dues celebracions, tots els assistents van poder gaudir de les representacions que donaren un toc nadalenc molt escaient a aquests dies tan esperats per tothom.

L'església parroquial de Cervera és una obra de grans dimensions, d'estil gòtic català. El campanar és una airosa torre octogonal amb sis campanes. Presideix l'altar major la Mare de Déu de les Savines, una talla del segle XIII.

Missa del Gall a la comunitat parroquial de Tàrrega

Josep Castellà

La comunitat parroquial targarina visqué la celebració de la tradicional Missa del Gall amb molta participació de la feligresia. La solemne eucaristia fou concelebrada pel rector, Mn. Josep Maria Vilaseca, i Mn. Joan Viladot, acompanyats del diaca Joan Novell.

La celebració s'inicià amb la portada de la Llum de la Pau, arribada des de Betlem, amb la participació de l'Agrupament Escolta Mestre Güell - Roger de Llúria. En les ofrenes i pregàries hi participaren infants, joves, voluntaris i representants

de diverses entitats, especialment dedicades a la solidaritat. S'estrenà el muntatge audiovisual de la cançó de worship «Tu ets Rei eternament» i es llegí el Manifest de Càritas de Nadal.

Finalitzada la Missa del Gall, amb una llarga i sentida veneració al Nen Jesús, hi hagué en el mateix temple el Caga-tió amb diversos regals per a tots els infants que havien participat en la missa. A l'acabament, tothom compartí en un ambient de gran germanor una torronada preparada per l'equip d'acolliment parroquial.

Activitats de Nadal: Llobregat i Berguedà Nord

El dia 23 de desembre van tenir lloc dues activitats nadalenques, una al Llobregat, a la parròquia de Gironella, i l'altra al Berguedà Nord, a la parròquia d'Avià.

Càritas Parroquial de Gironella va fer un dinar de germanor de Nadal amb les persones que estan soles durant aquestes festes. Van assistir-hi una vintena de persones, les quals després de compartir el dinar pogueren gaudir d'alguns jocs de màgia i cançons.

La parròquia d'Avià va organitzar un berenar per celebrar el Nadal. Després de menjar xocolata desfeta i coca, es va projectar *El circo de la mariposa*. Tot seguit es va fer reflexió i comentari de la història, i es va acabar la vetllada cantant nades.

Informa: Càritas Parroquial de Gironella i parròquia d'Avià

Els tres Reis d'Orient, la festa de l'Epifania

Redacció

De les festes litúrgiques que celebrem durant Nadal, la més antiga de totes és la dels Reis de l'Orient. Tal com ens relata Mateu, en el seu Evangelí, es tracta de la festa de l'Epifania. Consisteix en l'aparició de Jesús encarnat als ulls del món, en el marc d'una revelació divina. Aquesta és una tradició que ens prové de l'Orient i que celebrem cada 6 de gener. De fet, la tradició Ortodoxa segueix celebrant el Nadal aquest mateix dia.

L'Epifania es representa a través de tres Reis. Cada un d'ells, amb nom i característiques representatives: Melcior, l'Ancià de Barbes Blanques, Gaspar, el Semita de Mitjana Edat i Baltasar, el jove de raça Negra. Ells són, les tres edats de l'home i les tres races conegudes fins al segle VIII, el moment en què va ser establert per l'Abat de Montecassino -monestir més important de la Cristiandat a l'Alta Edat Mitjana-. En l'actualitat, la Cristiandat venera les relíquies dels Tres Reis a la Catedral de Colònia, on trobem les restes des del s. XII.

Aquesta tradició tan nostrada, la tenim arrelada a les nostres terres des del segle XVIII, moment en què pren forma la celebració amb les carrosses, patges i reis, on grans i petits omplen els carrers i recullen caramels. És la nit que els nens se'n van adormir amb l'esperança al cor i la il·lusió pels regals.

De tot cor, desitgem que els Tres Reis siguin generosos amb tots nosaltres i el nostre país.

Intencions episcopals per al 2018

Per les que prega l'Episcopat Espanyol i amb les que ens podem unir:

Gener: Pels immigrants i refugiats.

Febrer: Pels consagrats, especialment els de vida contemplativa.

Març: Per les vocacions al sacerdoci, a la vida religiosa i al diaconat.

Abril: Pels que són batejats, reben la Comunió o la Confirmació.

Maig: Per les famílies cristianes.

Juny: Pel Sant Pare Francesc.

Juliol: Per les víctimes de la crisi econòmica.

Agost: Pel testimoni de tots els cristians.

Setembre: Pel testimoni dels catequistes i professors de religió.

Octubre: Pels no creients, perquè puguin reconèixer a Déu.

Novembre: Pels cristians perseguits.

Desembre: Per la pau entre els homes i els pobles.

Lenin omplí el silenci de l'Església Ortodoxa per construir una societat atea

Centenari de la Revolució Russa (II) - Norbert Miracle i Figuerola

El professor Andrea Possieri va escriure fa pocs dies a l'Observatore Romano que la Revolució Russa va posar en evidència el buit en què es trobava el règim tsarista i el caos en què havia caigut. En el moment de la caiguda de la monarquia autocràtica i del cop d'estat bolxevic que porta Lenin al poder, «el Sant Sínode de l'Església Ortodoxa va restar mut i immòbil». Lenin i els seus soviets van saber omplir aquest silenci amb un pensament ateu i immanent i construir així una nova societat sense Déu, en la qual tot va ser possible fins i tot l'aniquilació de milions d'éssers humans.

Durant els anys previs a la Revolució, l'Església com a institució no havia estat capaç de marcar el camí dels fidels, massa compromesa amb la monarquia, sense autoritat moral per influir en el desenvolupament dels fets que se succeïen al carrer ni en les decisions del tsar Nicolau, un home abduït per l'obscur «religiós», Rasputin. L'estret vincle entre l'autocràcia tsarista i l'Església ortodoxa va ser una excusa perfecta per la revolució bolxevic que portava un veritable projecte de fer desaparèixer la religió en la nova societat soviètica.

Malgrat el bloqueig del Sant Sínode, durant aquest primer terç de segle XX trobem importants pensadors que marquen un renaixement religiós basat en la fidelitat a la

naturalesa del cristianisme i posen en guàrdia davant la perillosa unió entre l'Església i la monarquia i les funestes conseqüències que havia propiciat.

A la col·lecció Clàssics Cristians del segle XX trobem traduïdes al català obres de dos d'aquests autors, Vladimir Lossky i Serguei Bulgàkov. Precisament Bulgàkov, un seminarista que acollí la ideologia marxista i que, després d'un temps com a professor d'economia a la universitat, retornà al cristianisme, fou ordenat prevere i hagué de fugir a l'exili a París l'any 1923, escriu «aquesta influència de l'Església sobre les ànimes es fa pel camí de la llibertat, i correspon a la dignitat del cristianisme i no a una pressió vinguda de dalt, que potser arriba a resultats més ràpids, però sempre és castigada per la història, com prou ens ho demostra la nostra, tant a Orient com a Occident» (L'Ortodòxia).

Tanmateix, algunes veus de l'Ortodòxia marcaren un renaixement religiós

Acolliment dels divorciats (V)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Vaig conclouent la sèrie de glosses sobre els criteris pastorals per a l'acollida i acompanyament de les persones divorciades en nova unió civil. Recordeu que són uns criteris basats en els dels bisbes de Buenos Aires, per la qual cosa inclouen algun paràgraf en castellà.

La setmana passada parlava de l'exploració de la nul·litat canònica i de l'accés als sacraments si es vivia "com a germans". Aquesta setmana parlo del possible accés als sacraments bo i mantenint una convivència marital.

En otras circunstancias más complejas, y cuando no se pudo obtener una declaración de nulidad, la opción mencionada [es refereix a "viure com a germans"] puede no ser de hecho factible. No obstante, igualmente es posible un camino de discernimiento. Si se llega a reconocer que, en un caso concreto, hay limitaciones que atenúan la responsabilidad y la culpabilidad (cf. 301-302), particularmente cuando una persona considere que caería en una ulterior falta dañando a los hijos de la nueva unión, Amoris laetitia abre la posibilidad del acceso a los sacramentos de la Reconciliación y la Eucaristía (cf. notas 336 y 351). Estos a su vez disponen a la persona a seguir madurando y creciendo con la fuerza de la gracia.

L'accés als sacraments d'algunes persones divorciades que viuen maritalment amb una nova parella pressuposa haver fet l'acompanyament-discerniment que hem descrit en les glosses anteriors: conversió i desig de viure l'evangeli; intent infructuós de l'exploració de la nul·litat matrimonial; impossibilitat de la "vida com a germans".

Fetes aquestes passes, és possible que el cònjuge que

voldria viure en veritat la seva nova unió trobi l'oposició de l'altra part, l'amenaça de la separació i el dany que això suposaria per als fills en comú. En aquest cas, és possible que aquesta persona visqui la relació marital com una penalitat, sense consentiment moral i, per tant, amb una culpabilitat atenuada. En aquest cas, no essent culpable dels actes d'adulteri o de fornicació, no l'impedirien d'apropar-se als sacraments. Aquesta situació, però, no l'eximiria de continuar treballant pacientment per la conversió del cònjuge i l'inici de les vies anteriorment proposades.

Animo a les persones que es reconeixen en això que he descrit a apropar-se a un sacerdot, a confiar-li-ho, a demanar-li ajuda i a fer el camí de retorn a la vida sacramental

No veig que aquesta via d'accés als sacraments es pugui considerar per a aquelles persones que ignoren el caràcter pecaminós de l'adulteri o de la fornicació o llur incompatibilitat amb la comunió eucarística. Les persones que segueixin un acompanyament com el que proposen aquests criteris superaran aquesta ignorància i comprendran que no és possible combregar sense primer reformar les seves vides d'acord amb l'Evangeli.

Animo a les persones que es reconeixen en això que he descrit a apropar-se a un sacerdot, a confiar-li-ho, a demanar-li ajuda i a fer el camí de retorn a la vida sacramental.

